

# KÖNYVESPOLC

## Csongrádi kiadvány a százéves Magyar Irodalomtörténeti Társaság köszöntésére

A Magyar Irodalomtörténeti Társaságot 1911. december 10-én, kétszáz évvel Czwittinger Dávid „Specimen Hungariae Literatae...”-jének megjelenése után Horváth János, az Eötvös Kollégium tanára, Pintér Jenő és Baross Gyula gimnáziumi tanárok alapították. A Társaság fő célja az irodalomtörténeti kutatások ismertetése, fejlesztése és népszerűsítése volt, s tagjai sorába várta a magyar irodalomtörténet minden barátját és művelőjét. A Társaság azóta számos változáson ment keresztül, változott tagsága is, módosultak az alapszabályai, befogadta a magyartanárok széles táborát, az 1980-as és 90-es években megalakultak a tágjegységi, megyei tagozatai. Az utóbbi évtizedekben jeles elnökök: Keresztury Dezső, Kovács Sándor Iván vezették a Társaságot, majd 2007-ben újabb változás és megújulás következett be. A századik évfordulóját ünneplő Társaságot Sipos Lajos professzor, elnök irányítja Szabó B. István és Fábriáné Szevcsik Ibolya alelnökökkel, valamint Fráter Zoltán főtítkárral. Kialakult a Társaság újabb szerkezete: a Szépirodai, a Tanári, az Irodalmi-muzeológiai, az Ifjúsági és a Fiatal Kutatói Tagozatok, s újjáalakult több megyei tagozat is. Várhatóan újraindul majd folyóirata, az „IRIS”, azaz az „Irodalomismeret”. Honlapon is tájékozódhatnak a régi és újabb tagjaink, valamint az érdeklődők.

A folyamatos megújulás/megújítás mellett a százéves Társaság egyik fontos feladata lehet, hogy összegezze az elmúlt évek eredményeit, eseményeit, törekvéseit, rendezvényeit és a tanulságokat. Ilyen szándékkal, valamint a méltó ünnepléshez, tisztelgéshez is kötődve született meg *A Magyar Irodalomtörténeti Társaság Csongrád megyei tagozatának 20 éve* című kiadvány. Az elegáns küllemű, szép borítójú kötet 2010 végén jelent meg Szegeden a Bába Kiadónál, a Csongrád Megyei Önkormányzat támogatásával. Írta és szerkesztette Fábriáné dr. Szevcsik Ibolya tanár, tagozati titkár. Az előszóban összefoglaltak szerint megdudhatjuk, hogy „a Magyar Irodalomtörténeti Társaság Csongrád Megyei Tagozat megalakulása óta 20 év telt el. A tagozat megemlékezett az irodalmi évfordulókról, új kutatási eredményekkel gazdagította a magyar irodalmat, emléktáblákat, domborműveket avatott, új emlékhelyeket rajzolt Magyarországi irodalmi térképére. Erős Zoltán magyar irodalmi helynevek A-tól Z-ig című kötetét új irodalmi helynevekkel bővítette. Országos és megyei irodalmi konferenciákat, országos vetélkedőket, kirándulásokat létesített.” S mindez valóban így volt: számos magyartanárral, tagtársal jómagam is több csongrádi rendezvényen ott voltunk, s nemcsak a meghívókból, híradásokból értesülhettünk ezekről! Mindig jó volt Csongrádra, Szentésre, Szegedre vagy Szabadkára, Palicsra a megyei tagozati évfordulós vagy magyartanári rendezvényekre, szakmai továbbképzésekre menni! Érdekes, tartalmas, jól szervezett, élményt adó, szakmailag megerősítő rendezvény/esemény volt mindegyik! Köszönjük a csongrádiaknak, a megyének, s főként e kötet összeállítójának,

szerkesztőjének, a rendezvények megtervezőjének: a tagozati titkárnak/tanárnak, Fábriáné Szevcsik Ibolyának!

A megalakulásának huszadik évét köszöntő és összegző megyei tagozati kiadvány, mint cseppben a tenger, felmutatja az alapító tagokat, a megalakulás konferenciáját (előadóit és témáit); a tényeket szóban/írásban és sok-sok képpel, egyéb dokumentumokkal is (meghívók, rajzok, emléklapok, dedikációk); a rendezvényeket és irodalmi kirándulásokat, a szakmai és baráti együttléteket. A Csongrád megyei tagozat gazdag húsz évét bemutató kiadvány jól tagolt fejezetekbe foglalja a két évtized eseményeit; az irodalomért, a Társaságért, célkitűzéseiért és a magyartanításért tett erőfeszítéseit.

A Magyar Irodalomtörténeti Társaság századik évéhez is fontos ez a megyei tagozati kötet az értékes dokumentum- és képanyaga miatt. Értékeket ment és összegyz: terveket, megvalósításokat és tanulságokat. Példát mutat a következetes helyi irodalmi hagyományápolásra, amelyben jelen és múlt, magyar és világmíradalom találkozik; érdeklődők, befogadók és közvetítők párbeszédet folytathatnak, kezdeményezhetnek és megvalósíthatnak. Fontos ez a kötet azért is, mert jelzi/dokumentálja, hogy felelősségünk van a helyi irodalmi értékek feltérképezésében, számontartásában, éltetésében és a nemzedékek számára való továbbadásban; a helyi, de a tágabb közösség irodalmi, irodalomtörténeti tudatának fejlesztésében, művelésében.

Külön erénye a Csongrád megyeiek összegző és ünnepi kiadványának, hogy kezdeményezéseik nem csak a rendezvényeket, irodalmi évfordulós megemlékezéseket jelentik, hanem példákot mutatnak emléktáblák, szobrok, irodalmi emlékszóbak létrehozására, gondozására; versenyek, vetélkedők, irodalmi kirándulások szervezésére. Értéktelenség, mint a példa is ez a kiadvány! S még egy fontos benne: a magyar irodalmi műveltség és a magyartanítás ügye! Lehet-e szebb, fontosabb és nehezebb feladata/ügye egy húsz évét maga mögött tudó megyei tagozatnak, vagy a századik évét ünneplő Társaságnak? Aligha. Erről is szól, ezt erősíti és dokumentálja ez az évfordulós, ünnepi/ünneplő megyei kiadvány, mely nemcsak a csongrádiaké!

Bajtai Mária

MIKLÓS PÉTER:

## A szegedi bölcsészkar Radnóti Miklós diákéveiben

Szegedi irodalmi emlékeket foglal egybe Miklós Péter 2011-ben megjelent kötete. Ahogy a szerző az utószóban írja, jeles évfordulókot jelent meg a mű: a kolozsvári egyetem 430. és a Szegeder telepített kolozsvári egyetem megalakulásának 90. évfordulóján. Miklós Péter most egy kötetbe gyűjtötte össze a már korábban megjelent írásait, előadásait és az újabb tanulmányokat. A kötet tehát egymással összefüggő tanulmányokat tartalmaz, így válik kerek egészé Radnóti Szegeden töltött éveinek bemutatására.

A könyv első tanulmánya a Kolozsvárról Szegedre költöztetett egyetem első másfél évtizedét foglalja magába. Az olvasó számára meglevenednek az 1920-as évek, amikor hirtelen épületeket kellett adni a Szegedre menekült egyetemi karoknak, majd a város jelentős hozzájárulásával megépültek az új egyetemi épületek. És beleszóppennük a korabeli milióbe akkor is, amikor a Szegedre került protestáns egyetemi oktatók és a szegedi katolikus értelmiség szembenállásáról olvashatunk. Olvashatunk Sik Sándor négy kedves tanítványáról, köztük Radnótiról. És főlelevenedik előttünk Radnóti négy szegedi albérlete. Pontos adatokat tudhatunk meg arról, hogy bár a középiskolában Radnóti nevű költőről tanulnak a mai diákok, valójában hivatalosan sohasem viselhette a költő ezt a nevet.

Igazán érdekes a Radnóti Miklós és Sik Sándor élet-története között vont párhuzam és a Sik Endre külügyminiszterrel írott megjegyzések. Szintén érdekes helyi irodalmi adalék Radnótinak a szegedi nagy múltú Dugonics Társasághoz fűződő kapcsolata.

Radnóti 1930 és 1934 között volt a szegedi egyetem hallgatója. Helyet kapnak a könyvben a két világháború között az egyetemhez kötődő személyiségek, akik kapcsolatban álltak Radnóttal. Például a Szent-Györgyi Albert politikai szerepvállalásáról írt tanulmány hiánypótló. Kecskeméti Ármin egyetemi magántanári habilitációjáról, Tomori Viola doktori fokozatának megszerzéséről és a „könyvöklő és törtető” Ortutay Gyuláról is ír a szerző.

A tanulmányokhoz Pomogáts Béla írt előszót. A fiatal szerző felkutatott minden forrást, hogy teljes hitelességgel ábrázolja a két világháború közötti Szeged irodalmi, tudományos életének Radnótihoz kötődő szeletét. Hivatkozik levéltári forrásokra, más szerzők kutatási eredményeire, és jelzi azt is, ha egy dokumentumot felkutattott, de abban nem bukkant újabb adat nyomára. A könyv igazi helytörténeti, helyi irodalmi érdekességekkel szolgál.

Gergelyné Bodó Mária

## DARVAS-KOZMA JÓZSEF:

### A csíksomlyói pünkösdi búcsú eredettörténete

Aki járt már Csíksomlyón, megtapasztalhatta a hely varázsát, kisugárzását. Sokan próbálták már megfejteni a titkot, mi vonzza ide a zarándokok hatalmas tömegét, miért alakult ki a búcsújárás. Legutóbb Darvas-Kozma József atya, a csíkszeredai Szent Kereszt egyházközség plébánosa, a millenniumi templom építetője írt nagyon érdekes könyvet a csíksomlyói búcsú eredetéről, a búcsújárás és a kegyhely történetéről. Mikor is kezdődött a pünkösdszombati csíksomlyói búcsús zarándoklat? Miért mennek fel a zarándokok a Kíssomlyó (Salvator) hegyén álló Salvator kápolnához? Mióta laknak ott remeték? Ilyen és más hasonló kérdésekre keresi a válaszokat.

Darvas-Kozma József gyermekkortól kezdve rendszeres résztvevője a somlyói búcsúknak, s régóta foglalkoztatják ezek a kérdések. Jól ismeri a helyi néphagyományokat, szokásokat. Kitarató munkával sikerült felkutatnia a levéltári forrásokat, leveleket, jelentéseket, át nézni a vonatkozó történelmi, egyháztörténeti és néprajzi munkákat. Mindezek alapján született meg ez a szí-

nes képekkel gazdagon illusztrált kiadvány. A könyvben olyan tényekre, történeti adatokra hívja fel a figyelmet, melyekkel eddig nem foglalkoztak a kutatók, és több új, sokakat bizonyára meglepő megállapításra jut. Kutatásai az egyetlen magyar alapítású szerzetesrendhez, a pálosokhoz vezettek.

Csik múltjának ismertetését a legújabb régészeti kutatásokra alapozza. Eszerint már a terület betelepülését is újra kell gondolni. Az utóbbi évtized feltárásai bizonyították, hogy Csik betelepülése nem a XIII. századi székely beköltözéssel kezdődött, hanem már a X–XI. században jelen volt itt a magyarság. Sajnos az erről szóló írott források az idegen hadak többszöri pusztításai következtében megsemmisültek. Az egyházi szervezetet a bencés szerzeteské terítők munkája hozta létre. Tamaszuk a Nagysomlyó tetején álló várban székelő várispánság volt. Ettől nyugatra várfalal megerősített bencés monostor állt. A tatárjárások mindkét erődítés elpusztult. A kolostor később többször is újjáépült és a kuruc háborúk idején pusztult el véglegesen. Köveit beépítették a mai ferences templomba. A tatárjárás után a bencések kiszorultak Csíkből. Ezt követően jelentek meg itt is a pálos remeték.

A remeték jelenléte Magyarországon egyidős a kereszténységgel. A korábban szétszórta élő remeték a XIII. század közepén az esztergomi Őzséb kanonok szervezte közösségbe, őt tekintjük a pálos rend alapítójának. A rend kolostorai a településektől kissé távolabb, a nem túl magas hegyekben, források közelében létesültek, s építészetük több jellegzetes vonást visel magán. Templomaik szerények, egyhajósak, a hajó legtöbb esetben alig szélesebb a szentélynél. Sajátos jellemzőjük, hogy a szentély és hajó közti diadalív rendkívül szűk. A pálosok a XIV. század elején váltak egyházzsigalig elismert szerzetesrenddé. A rend többször kapott kedvezményeket, kiváltságokat a pápától. VIII. Ince pápa 1484-ben teljes búcsút engedélyező bullát adott nekik pünkösdszombatra és pünkösdsvasárnapra. Ezt a bullát később is többször megerősítették. Ezért is voltak vonzóak a pálos monostorok, melyek Erdély területén is nagy számban léteztek.

A szerző a csíksomlyói ferences kolostor elődjében pálos kolostort valószínűsít. A régészeti kutatások valóban bizonyították egy korábbi kolostor létét Csíksomlyón. 1440 után a belháborúk miatt több pálos kolostor is kiürült, valószínűleg ez is. Az obszerváns ferences rend 1442-ben telepedett meg Csíksomlyón, és két évvel később IV. Jenő pápa búcsút engedélyezett azok számára, akik az épülő templom és kolostor javára adakoznak. A könyvben sajnos nem idézi a bulla azon részét, melyben a templom építését így indokolja a pápa: „a hívek nagy sokasága szokott ott összejönni ájtatosságnak okából, és gyakorta nem színik meg odagýlni, Máriát tisztelni”. Ez azt is bizonyítja, hogy a Mária-tisztelet már ekkor virágzott Csíksomlyón. Az építkezés 1448-ra befejeződött, a templomot Sárlos Boldogasszony tiszteletére szentelték fel. A kolostor a szerzetesképzés és a középszintű oktatás bölcsője is lett, s maradt a XX. század elejéig.

Darvas-Kozma József szerint a Salvator kápolna már a XIV. században létezett, őrei pálos remeték voltak. A remeteség létét és önálló voltát bizonyítja, hogy az itteni kápolnák 1782-ig nem tartoztak sem a ferencesekhez, sem a csíksomlyói plébániához. Ezt több egyházi jegyzőkönyv is igazolja. A pálosokat több más szerzetes-

renddel együtt II. József rendelete alapján megszünteték, ekkor pecsételődött meg a Salvator-hegyi remeteszék sorsa is.

Talán kevesek előtt ismert, hogy a pütkösi búcsú a Salvator kápolnához kötődik. A pálos kötődésre utal a kápolna pálos templomokra jellemző kialakítása, a szűk diadalív, a mennyezeten megjelenő remete szentek ábrázolása és a pálosok kiváltságaként kapott pütkösdzombati búcsú. Érdekes párhuzamot talált a szerző Bandinus püspök 1646-os moldvai látogatásáról írt jelentésében. A Tatros városa melletti, Szent Kozma és Damján kápolnában tartott pütkösdzombati zárandoklaton a nagyszámú magyar búcsús tömeg öt laborium alatt éjjel fátylós körmeneteket tartott. A körmenetet végző szerzetesek pálos remeték lehettek. A laboriumot (labarumot), ezt a csaknem harminc kilós hadijelvényt a mai napig használják minden pütkösdzombati csiksomlyói búcsún.

A szerző részletesen ír a székelyek jogainak felszámolásáról és János Zsigmond erőszakos hittérítő tevékenységéről. Az 1566-os tordai országgyűlés kitiltotta Erdélyből a katolikus papokat. Vallás dolgában mindenkit az unitárius hitre akartak erőltetni. A nem engedelmességek hűtlenség címén fej- és jószágvesztéssel büntették. A hitterjesztést mindenhol katonai erővel folytatták. Csík is megkapta a hitújításra vonatkozó parancsot, kilenc hittérítő prédikátorral együtt. A „kilenc palántát” szó szerint elültették, azaz földbe ásták. Az esemény után a fejedelem új főkirálybíróit nevezett ki Telegdi Mihály személyében, aki teljhatalmat kapott a „rendteremtésre”. Telegdi a közelgő 1567. évi pütkösdzombati zárandoklat idejét tartotta alkalmas időnek, hogy sereggel rajtaüссön Csíkszék egyházi és világi vezetőin, s végrehajtsa a fejedelmi parancsot. Ezt követően zajlott le a hargitai csata, ahol a kereszt alatt felvonuló csiki székelyek győzelmet arattak. A győztesek zöld gallyakkal kezükben mentek Somlyóra a csodatevő Máriához, ahogy a búcsúból hazatérők azóta is zöld nyírfaágakat törnek, a Szűzanya szobrához érintik és hazaviszik.

Több kutató kétségbe vonja és legendának minősíti a hargitai, Tolvajos-terti csata megtörténését. Darvas-Kozma József szerint azonban enélkül nem lehetne megmagyarázni, hogyan maradt meg Csík katolikusnak, akkor, amikor szinte egész Erdély unitáriussá lett a fejedelem parancsára. A pálosoknak 1484-ben adott pütkösi búcsú ünnepe 1567 óta a katolikus hit megőrzésének emlékére, hitvédelmi eseménnyé vált és ötvöződött össze. Mivel korabeli írásos dokumentum nem maradt a csatáról, a hagyomány változatlan továbbélésének nagy jelentősége van, még akkor is, ha a történet egyes részletei lehetnek kiszínezettek vagy valótlanok.

A szerző részletesen ismerteti a búcsújárás említő dokumentumokat, jelentéseket, forrásokat a XVI. századtól, cáfolva azokat az írásokat, miszerint az csak később alakult volna ki. A gyulafehérvári érseki levéltárban megtalált egy későbbi levelet, melyben utalás történik a csikiak fegyveres hitvédő harcára. Részletesen ír a felvilágosodás korának búcsújárás-ellenes intézkedéseiről. A csiksomlyói búcsú olyan mélyen ivódott a vidék katolikusainak lelkébe, hogy azt sem II. József 1787. évi tiltó rendelete, sem a XX. századi román diktatúra nem tudta megszüntetni.

Az eddig ismert források nem szólnak pálos kolostorról Csiksomlyón, ezért Darvas-Kozma József egyes megállapításai valószínűleg további vitákat fognak kiváltani a szakemberek körében. A téma iránt érdeklődő nagyközönség viszont számos olyan értékes ismerettel gazdagodhat, ami eddig kevésbé volt benne a közgondolkodásban. Köszönetet és elismerést illeti a szerzőt a gondolatébresztő, szép kiállítású könyvért. Remélhetőleg megvalósul a plébános atya újabb elképzelése is, és Makovecz Imre tervei alapján kápolna épülhet a Tolvajos-terti, a katolikus hitűkhöz hűségesen ragaszkodó székelyek emlékére.

A „csudákkal ékes somlyói Mária” kegyhelyén, a magyarság nemzeti szentélyében ma már vallási különbség nélkül gyűlnek össze a lelki megújulásra, megerősítésre, feltöltődésre vágyó emberek, mert itt megérezhetik egy nemzet hitét, összetartozását, hagyománytisztelét.

(Csikszereda, 2011. magánkiadás, 176 p.)

*Udvarhelyi Nándor*

## MÉSZÁROS ISTVÁN:

### Művelődéstörténeti tanulmányok 1960–2009

2010-ben jelent meg az Eötvös József Könyvkiadó gondozásában Mészáros István legújabb munkája. A neves művelődéstörténész azokból a tanulmányából, közleményeiből válogatott, amelyek 1960-tól 2009-ig jelentek meg. A szerző fő kutatási területe a magyar művelődéstörténeten belül az iskolai, oktatási-nevelési és közoktatás-politikai témák, a kezdetektől a XX. század közepéig. Mészáros István könyvének bevezetőjében megállapította, hogy az elmúlt évtizedek során számos régi témát újszerű megközelítésben tárgyalt, jelentősen eltérve a hazai „ellentmondásos” korban szokásos, engedélyezett értelmezésektől.

Az összeállításból kiderül, hogy a szerző szívéhez legközelebb állnak az általa felfedezett és elsőként közreadott témák: a XII. századi diákjegyzet; a Mátyás-korabeli Szalkai-kódex; az addig ismeretlen XV. század végi magyar vonatkozásokat is rejtő velencei pedagógiai kézikönyv; a „Symphonia Hungarorum” prózai-hétköznapi valósága, avagy a Kodály elveit az országban szétterítő Éneklő Ifjúság-mozgalom valós erkölcsi értékeinek feltárása az 1960-as években; a cserkészlet hazai pedagógiai jelentőségének bemutatása az 1980-as években. A szerző több hivatalosan „megideologizált” közoktatás-politikusról vázolt fel hiteles képet, olyan időszakban, amikor még ez szokatlan volt. Többek között írt Eötvös Józsefről, Klebelsberg Kunóról, Teleki Pálról, Apáczai Csere Jánosról, Pázmány Péterrel. Új megközelítésben szólt Németh László íróról, avagy Ortutay Gyuláról, az 1948-as iskolaállamosítás végrehajtójáról, akiről az addig megszokottól eltérő véleményt alkotott. Jellemző, hogy Ortutay Gyula és Mindszenty József bíboros kapcsolatáról írott munkáját még 1988-ban is csak magánkiadásban tudta közreadni.

A kötetben az írások közlésének egymásutánja a kiválasztott tanulmányok megjelenésének, illetve elhangzásának időrendjét követi. Az első, 1960-ban közreadott tanulmánytól a 2009-ben megjelent utolsó előtti írásig. Témája miatt került az utolsó tanulmány a kötet végére,

amelynek címe: *Múltba gyökerezett jövő – iskoláink 2000-ben?* A tanulmány előadasként hangzott el a szege-di Pedagógiai Nyári Egyetemen még 1993. július 18-án. A szerző az egyes tanulmányok, közlemények után röviden feltüntette az adott témával kapcsolatos, korábban készített munkáit is.

Mészáros István az elmúlt fél évszázadban művelődéstörténeti kutatásairól számos önálló monografikus kötetet jelentett meg, de a 2010-ben kiadott kiadványba nem vett fel ezekből a könyvekből önálló fejezetet vagy részt. A szerző az összeállítás előszavában utal arra, hogy a közelmúltban kedves tanítványai közreadták szakirodalmi munkásságának két bibliográfiáját. (Mészáros István művelődéstörténeti szakirodalmi munkásságának tematikus bibliográfiája 1960–2002. Bp., 2002.; Mészáros István művelődéstörténeti szakirodalmi munkásságának időrendi bibliográfiája. 1960–2007. Bp., 2007.) A szerzőnek korábban már két gyűjteményes tanulmánykötete is megjelent (Iskolatörténeti kaleidoszkóp. Értékek és érdekességek az oktatás-nevelés múltjából. I–II. Bp., 1989.; Magyar iskola 996–1996. Előadások, cikkek, beszédek. Bp., 1996.). Ezek a művek is bizonyítják a neves művelődéstörténetész tiszteletreméltó munkásságát.

A rendszerváltás előtt közölt – a hivatalostól eltérő nézetei miatt – azonban számos tanulmánya nem talált kellő méltánylásra. Ebből következett, hogy 1990 előtt nem részesült szakmai elismerésben, bár még 1988-ban megszerezte az akadémiai doktori fokozatot a *Középszintű iskoláink topográfiája és kronológiája 996–1948 című* munkájával. Sajnálatos, hogy 1988-ban nyugdíjba vonulásakor sem léptették elő egyetemi tanárrá. Különböző szakmai elismerésekben csak a rendszerváltás után részesült, amikor a következő díjakat kapta: Apáczai Csere János-díj, Fraknoi Vilmos-díj, Mindszenty-díj, Klebelsberg-díj, Teleki Pál-díj és Stephanus-díj, ELTE Pro Universitate érem. 1991-ben a szerző az esztergomi Vitéz János Tanítóképző Főiskola tiszteletbeli tanára lett. 2002-ben a Szent István Akadémia rendes tagjává választották. A Kaposvári Egyetem 2007-ben tiszteletbeli doktorrá avatta.

Mészáros István tanulmánykötetét nemcsak szakembereknek ajánljuk, hanem mindazoknak, akik a magyar múlt iránt érdeklődnek.

(Eötvös József Könyvkiadó, Budapest, 2010. 632. p.)

Szeckső Károly

## A Jászkunság folyóiratról

Patinás folyóirat Jász-Nagykun-Szolnok megyében a *Jászkunság*, amelynek alapítói, első szerkesztői Kaposvári Gyula múzeumigazgató és Szurmai Ernő könyvtárigazgató voltak. Az 1954 óta folyamatosan megjelenő – elsősorban honismereti profilú – folyóiratot 1995-től a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Tudományos Egyesület jegyzi. 2002-ig Szabó László néprajzos-muzeológus volt a főszerkesztője. Ezután néhány évig – anyagi okokból – szünetelt a periodika, majd 2006-tól Őrsi Julianna végzi a szerkesztői munkát. 2006–2010 között a 49–53. évfolyama jelent meg. A tudomány népszerűsítő folyóirat egyik legrégebbi, vidéken megjelenő tudományos és tudomány népszerűsítő periodika. A kiadónak nem kis erőfeszítésbe kerül a folytonosság fenntartása. 2006–2010 között hétszer jelent meg (2006. 1–4. szám, 2007. 1–2, 3–4. szám, 2008. 1–2, 3–4. szám, 2009. 1–4. szám, 2010. 1–4. szám) összesen 1312 oldalon. Eddig 93 szerző 186 cikket, tanulmányt írt. Az átlag két írás szerzőként. Természetesen nem ilyen egyenlő a szerzői teljesítmény, mint ahogy a tudományok között sincs meg az óhajtott egyensúly. A Jászkunságban az átlagnál többet publikáltak nevei: Őrsi Julianna (33 írás), Szabó László, Fodor István (8-8 írás), Elek György (7 írás), Bagi Gábor, Bartha Júlia, Rideg István (6-6 írás), Fülöp Tamás, Egri Mária, Szelecsényi Ernő (4-4 írás), Földi Katalin, Ducza Lajos, Vig Márta, Pusztai Gabriella (3-3 írás). Már az 54. évfolyam (2011. 1–4. szám) is megjelent, amely változatos tartalommal ugyancsak sok honismereti témájú írást, adatot tartalmaz. Az utóbbi hét év számai az Interneten is elérhetők a Verseggy Ferenc Megyei Könyvtár honlapján a Digitális Folyóirattárban ([www.vfmk.hu](http://www.vfmk.hu)). A folyóirat nyomtatott számai a szerkesztőnél megrendelhetők (e-mail: [jorsi@level.datanet.hu](mailto:jorsi@level.datanet.hu)).

A Jászkunság folyóirat mellett az Egyesület elindította a Jászkunsági Füzetek után a *Jászkunság Könyvtéka* sorozatot. Első számként 2007-ben jelent meg a *Mikroközösségek* című konferenciakötet. Mivel a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Tudományos Egyesület a Magyar Néprajzi Társaság Társadalomnéprajzi Szakosztályával, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Múzeumok Igazgatóságával és az egyházakkal karöltve 2011 szeptemberében interdiszciplináris konferenciát tartott Szolnokon a család-kutatás témakörben, így esedékessé vált az újabb konferenciakötet megjelenítése, melynek címe: *Középpontban a család*.

Őrsi Julianna